

บทนำ

ปัจจุบันการก่อการร้ายมีรูปแบบการดำเนินการที่แตกต่างจากในอดีตทั้งการวางแผนที่แยบยล อาวุธและเทคโนโลยีที่ใช้มีแนวโน้มที่จะทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น สืบเนื่องมาจากการพัฒนาที่ไม่หยุดนิ่งของวิทยาศาสตร์ การสื่อสารและเทคโนโลยี การร่วมมือกันของผู้มีอุดมการณ์และความเชื่อในทางเดียวกัน กระทำการก่อการร้ายโดยมุ่งทำลายชีวิตและทรัพย์สินของผู้บริสุทธิ์อย่างไม่จำกัดวิธีการ และด้วยสาเหตุปัจจัยที่แตกต่างกันออกไป ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องทางการเมือง เศรษฐกิจ ปัจจัยทางสังคม หรือศาสนา ฯลฯ¹ ทั้งนี้ล้วนมีวัตถุประสงค์ในทำนองเดียวกัน เพื่อก่อให้เกิดความหวาดกลัวในหมู่ประชาชน การทำลายเศรษฐกิจและสังคมโดยรวม รวมไปถึงการกระทำอันเป็นการข่มขู่ คุกคามรัฐหรือองค์การระหว่างประเทศใดๆ หรือเป็นการก่อการร้ายเพื่อสร้างอิทธิพลตอบโต้การกระทำของรัฐ เป็นต้น การก่อการร้ายจึงเป็นภัยคุกคามที่ร้ายแรงต่อสันติภาพและความมั่นคงของประชาคมโลก ด้วยเหตุนี้เองทุกรัฐจึงควรตระหนักถึงภัยดังกล่าวและร่วมมือกันในการป้องกันและปราบปรามการกระทำดังกล่าวให้หมดสิ้นไป

1. ความสำคัญของปัญหา

เมื่อสังคมโลกในปัจจุบันต้องเผชิญกับปัญหาสภาวะการขาดแคลนพลังงานอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งพลังงานจากน้ำมัน จึงก่อให้เกิดการแสวงหาพลังงานอื่น ๆ ขึ้นมาทดแทนพลังงานจากน้ำมันขึ้น และพลังงานนิวเคลียร์ก็เป็นหนึ่งในพลังงานทางเลือกดังกล่าว จากความต้องการในการใช้พลังงานทดแทนนี้เอง ก่อให้เกิดกฎเกณฑ์ต่างๆ ที่จะอนุญาตให้นำพลังงานนิวเคลียร์มาใช้ได้แต่ทั้งนี้จะต้องเป็นไปในทางสันติเท่านั้น และนอกจากนี้การใช้พลังงานนิวเคลียร์จะต้องไม่มีวัตถุประสงค์ในทางทหาร (military purpose) รวมด้วย

แต่อย่างไรก็ตาม ไม่มีการรับรองใดๆ ที่จะรับประกันได้ว่ารัฐต่างๆ จะนำเอาพลังงานนิวเคลียร์มาใช้เป็นพลังงานทางเลือกใหม่เท่านั้น และแม้ว่าในปัจจุบันประชาคมโลกจะให้ความสำคัญและเล็งเห็นถึงภัยดังกล่าว ร่วมกันสร้างพันธกรณีระหว่างรัฐออกมาเพื่อคุ้มครองและควบคุมการมีไว้ในครอบครอง การผลิต และการใช้วัสดุนิวเคลียร์ดังกล่าวออกมามากมาย อาทิเช่น Convention on Physical Protection of Nuclear Materials, The Treaty on the Non-

¹ Louis Rene' Beres, Terrorism and Global Security The Nuclear Threat. (Boulder and London : Westview Press, 1987), pp. 5-6.

Proliferation of Nuclear Weapons (NNPT or NPT), Treaty on the Southeast Asia Nuclear-Weapon-Free Zone, International Convention for the Suppression of Acts of Nuclear Terrorism, Convention on Nuclear Safety, Vienna Convention on civil liability for Nuclear damage เป็นต้น แต่ความกังวลเกี่ยวกับภัยจากนิวเคลียร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งอาวุธนิวเคลียร์ก็ยังไม่ลดลงไปแต่อย่างใด และในปัจจุบัน หลายประเทศก็ยังคงมีอาวุธนิวเคลียร์อยู่ในความครอบครองทั้งจากกลุ่ม “Nuclear weapon state” 5 รัฐ ซึ่งมีอาวุธนิวเคลียร์อยู่ในความครอบครองอยู่แล้ว ได้แก่ สหรัฐอเมริกา อังกฤษ ฝรั่งเศส จีน และรัสเซีย² รวมถึงประเทศที่ถูกจับตามองจากสังคมโลกอย่างอิหร่าน และเกาหลีเหนือว่าอาจมีการส่งสมอาวุธนิวเคลียร์และวัสดุตั้งต้นในการผลิตเป็นอาวุธนิวเคลียร์ นำมาซึ่งความวิตกว่าอาจก่อให้เกิดความไม่มั่นคงปลอดภัยต่อประชาคมโลก ว่าอาจมีการพัฒนาความรู้ความสามารถทางด้านนิวเคลียร์จนกระทั่งสามารถพัฒนาเป็นอาวุธนิวเคลียร์เพื่อใช้ในการต่อรองทางการเมืองและทางทหารกับประเทศมหาอำนาจ หรือนำไปใช้เป็นอาวุธในการก่อการร้ายได้ ซึ่งปัญหาและภัยคุกคามจากการก่อการร้ายด้วยนิวเคลียร์นั้นสามารถแยกออกได้สองประการ กล่าวคือ ประการแรก เป็นปัญหาการก่อการร้ายด้วยนิวเคลียร์ที่ผู้กระทำความผิดอาจเป็นรัฐเอง ดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่าเมื่อรัฐต่างๆ ยังคงมีการส่งสมวัสดุนิวเคลียร์และมี

² สหรัฐอเมริกา อังกฤษ ฝรั่งเศส จีน และรัสเซีย เป็นประเทศที่ได้ประกาศอย่างเป็นทางการว่ามีอาวุธนิวเคลียร์ไว้ในครอบครองในการลงนามสนธิสัญญาห้ามแพร่กระจายอาวุธนิวเคลียร์ (Nuclear Non-Proliferation Treaty : NNPT or NPT) ซึ่งเป็นสนธิสัญญาที่ห้ามมิให้รัฐภาคีมีอาวุธนิวเคลียร์ไว้ในครอบครอง เว้นแต่รัฐซึ่งมีอาวุธนิวเคลียร์ไว้ในความครอบครองอยู่แล้ว ได้แก่ สหราชอาณาจักร จีน ฝรั่งเศส รัสเซีย และอเมริกา ทั้งนี้ห้าประเทศนี้อยู่ภายใต้ข้อตกลงที่ว่า “ต้องไม่ช่วยเหลือให้รัฐอื่นๆ ได้มาซึ่งอาวุธนิวเคลียร์หรือพัฒนาโครงการอาวุธนิวเคลียร์, จัดให้มีการเข้าถึงประโยชน์ของเทคโนโลยีนิวเคลียร์ในเชิงสันติ และประการสำคัญก็คือต้องดำเนินการขจัดอาวุธนิวเคลียร์ของตนให้หมดสิ้นไปในที่สุด” แต่ในขณะเดียวกันประเทศอื่นๆ ที่คาดการณ์กันว่ามีอาวุธนิวเคลียร์ในความครอบครอง เช่น อินเดีย ปากีสถาน อิสราเอล และคิวบา นั้นยังมิได้ลงนามในสนธิสัญญาห้ามแพร่กระจายอาวุธนิวเคลียร์นี้แต่อย่างใด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกาหลีเหนือที่มีอาวุธนิวเคลียร์อยู่ในความครอบครอง และแสดงแสนยานุภาพในการทดลองอาวุธนิวเคลียร์ให้เป็นที่ประจักษ์ต่อสายตาประชาคมโลกอยู่เนืองๆ นั้น เคยมีการลงนามในสนธิสัญญาห้ามแพร่กระจายอาวุธนิวเคลียร์ไปแล้วแต่ได้ประกาศถอนตัวจากการเป็นภาคีในสนธิสัญญานี้เมื่อวันที่ 10 มกราคม ค.ศ. 2003 และนอกจากนี้ยังมีประเทศอิรักและอิหร่านที่แม้ว่าจะเป็นภาคีในสนธิสัญญา NPT นี้ตาม แต่ก็ยังคงปรากฏว่าได้มีการละเมิดข้อบังคับต่างๆ ของสนธิสัญญาอยู่เสมอเช่นกัน

อาวุธนิวเคลียร์ไว้ในความครอบครองภายใต้ข้ออ้างที่ว่า เป็นการมีไว้ในครอบครองหรือนำไปใช้ในทางสันติเท่านั้น ทั้งที่ในความเป็นจริงแล้วย่อมเห็นได้ว่าการครอบครองอาวุธที่มีอำนาจทำลายล้างร้ายแรงดังกล่าวนั้น อาจก่อให้เกิดความตายหรือ ก่อให้เกิดอันตรายแก่ร่างกายอย่างร้ายแรง ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ทรัพย์สินหรือสิ่งแวดล้อมได้ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งการคุกคามหรือข่มขู่ว่าจะใช้อาวุธนิวเคลียร์เพื่อป้องกันตนเองโดยรัฐนั้น ก็ยังคงเป็นปัญหาที่แม้แต่ศาลยุติธรรมระหว่างประเทศเองก็ยังไม่สามารถสรุปได้ว่าการใช้หรือคุกคามว่าจะใช้อาวุธนิวเคลียร์นั้นเป็นการใช้โดยชอบหรือไม่ชอบด้วยกฎหมายหากเป็นการใช้เพื่อป้องกันตนเอง³ นอกจากนี้แล้ว ในประการที่สอง อาจเป็นการก่อการร้ายด้วยนิวเคลียร์โดยที่ผู้กระทำความผิดคือปัจเจกชน กลุ่มผู้ก่อการร้ายหรือ องค์การผู้ก่อการร้ายต่างๆ ที่มีเครือข่ายอยู่ทั่วโลก ซึ่งประสบปัญหาเช่นเดียวกับปัญหาการก่อการร้ายระหว่างประเทศที่ผ่านมา นั่นคือปัญหาเกี่ยวกับการติดตามตัวผู้ก่อการร้ายหรือของค์กรผู้ก่อการร้ายที่กระทำความผิดเหล่านั้นมาสู่กระบวนการพิจารณาคดีและลงโทษผู้กระทำความผิดได้อย่างจริงจัง

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าในปัจจุบันจะยังไม่ปรากฏว่าเกิดเหตุการณ์การก่อการร้ายดังกล่าวขึ้นก็ตาม⁴ แต่ก็ได้มีการคาดการณ์กันไว้ล่วงหน้าว่าในอนาคตอาจเกิดเหตุการณ์การก่อการร้ายด้วยนิวเคลียร์ขึ้นได้ โดยได้มีการประเมินจากสถานการณ์ของผู้ก่อการร้ายว่าอาจมีแผนการในการก่อการร้ายที่เกี่ยวข้องกับนิวเคลียร์ดังต่อไปนี้

1. อาจมีการขโมยอาวุธนิวเคลียร์จากประเทศที่มีอาวุธนิวเคลียร์ไว้ในครอบครอง เพื่อนำไปใช้เป็นอาวุธในการก่อการร้าย และที่น่ากังวลมากกว่านั้นคือ อาจมีการซื้อขายอาวุธนิวเคลียร์ให้กับกลุ่มผู้ก่อการร้ายต่างๆ

³ See *Legality of the Threat or Use of Nuclear Weapons* , Advisory opinion of 8 July 1996, I.C.J Report, 1996.

⁴ ในอดีตเคยมีแต่การนำเอายูเรเนียมซึ่งเป็นวัสดุนิวเคลียร์มาพัฒนาเป็นระเบิดปรมาณูและนำมาใช้จริงเป็นครั้งแรกในสมัยสงครามโลกครั้งที่ 2 โดยสหรัฐอเมริกา ซึ่งมีการทิ้งระเบิดปรมาณูที่ประเทศญี่ปุ่น ณ เมืองฮิโรชิมา จำนวน 1 ลูก และเมืองนางาซากิ จำนวน 1 ลูก สร้างความเสียหายต่อชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนทั้งสองเมืองอย่างมาก

2. อาจมีการขโมยหรือซื้อวัสดุที่ทำให้เกิดฟิชชัน⁵เพื่อนำไปผลิตเป็นอาวุธนิวเคลียร์ หรือยิ่งไปกว่านั้น ไม่มีหลักประกันใดๆ รับรองว่านักวิทยาศาสตร์หรือผู้เชี่ยวชาญทางด้านนิวเคลียร์ จะไม่ให้ความร่วมมือกับกลุ่มผู้ก่อการร้าย

3. การโจมตีสถานปฏิบัติการทางนิวเคลียร์ต่างๆ โดยมุ่งหวังให้เกิดการแพร่กระจายของสารกัมมันตรังสีในบริเวณโดยรอบ ซึ่งแม้ว่าในปัจจุบันยังไม่มีภัยอันตรายถึงผลกระทบในระยะยาวว่าจะก่อให้เกิดผลกระทบต่ออนามัยของประชาชนที่ได้รับรังสีอย่างไร⁶ แต่จากเหตุการณ์ความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการทิ้งระเบิดปรมาณูของสหรัฐอเมริกา ที่เมืองฮิโรชิมา และเมืองนางาซากิ ซึ่งการทิ้งระเบิดปรมาณูในสองเมืองนั้นส่งผลกระทบต่อสุขภาพของประชาชนในระยะยาว อีกทั้งยังมีผลกระทบต่อ การเปลี่ยนแปลงทางด้านพันธุกรรมของทั้งพืชและสัตว์ในบริเวณที่มีการทิ้งระเบิด เนื่องจากการใช้ระเบิดปรมาณูนั้นต่างจากระเบิดธรรมดาตรงที่มีการแพร่กระจายของสาร

⁵ การฟิชชัน เรียกได้อีกอย่างหนึ่งว่า การแบ่งแยกนิวเคลียส (fission; nuclear fission) หมายถึง การที่นิวเคลียสของธาตุหนักบางชนิดแบ่งแยกออกเป็นนิวเคลียสของธาตุที่เบากว่าอย่างน้อยสองชนิดที่มีขนาดใกล้เคียงกัน พร้อมกับปลดปล่อยนิวตรอน 1 ถึง 3 อนุภาค รังสีแกมมา และพลังงานออกมา การฟิชชันจึงถือเป็นรูปแบบหนึ่งของพลังงานนิวเคลียร์ ซึ่งพลังงานนิวเคลียร์ที่ปลดปล่อยออกมาจากอะตอม มีอยู่ 4 แบบ ได้แก่ พลังงานนิวเคลียร์ฟิวชัน (fusion) พลังงานนิวเคลียร์ฟิชชัน (fission) ไอโซโทปกัมมันตรังสี (radioisotope) และพลังงานนิวเคลียร์ที่เกิดจากการเร่งอนุภาคให้มีพลังงานสูงด้วยเครื่องเร่งอนุภาค (particle accelerator)

การฟิชชันมีความเกี่ยวข้องกับ อาวุธนิวเคลียร์ หรือระเบิดนิวเคลียร์ เนื่องจากเป็นพลังงานที่ได้มาจากการระเบิดแบบฟิชชัน ซึ่งได้รับพลังงานจากปฏิกิริยานิวเคลียร์ฟิชชัน เมื่อนิวเคลียสของธาตุหนัก เช่น ยูเรเนียม หรือ พลูโตเนียม แตกออกเป็นธาตุที่เล็กลง จากการยิงด้วยนิวตรอน ซึ่งจะให้นิวตรอนออกมาเพิ่มขึ้นด้วย ทำให้เกิดพลังงานออกมาจากปฏิกิริยานิวเคลียร์ฟิชชัน ต่อไปเป็นลูกโซ่ แต่อย่างไรก็ตาม ยังคงมีการเรียกชื่ออาวุธนิวเคลียร์ ว่าระเบิดอะตอม หรือ A-bomb แม้ว่าการเรียกเช่นนี้อาจจะไม่ถูกต้อง เนื่องจากพลังงานที่ให้ออกมาจากระเบิดอะตอมเป็นพลังงานที่ได้มาจากแรงยึดเหนี่ยวของอะตอม เป็นปฏิกิริยาเคมี ในขณะที่ปฏิกิริยานิวเคลียร์แท้ที่จริงแล้วให้พลังงานออกมาจากแรงยึดเหนี่ยวของนิวเคลียสภายในอะตอม แต่ทั้งนี้ในปัจจุบันก็ยังใช้คำว่า ระเบิดอะตอมอยู่ และยอมรับกันว่า หมายถึงอาวุธนิวเคลียร์ และส่วนใหญ่ มักจะหมายถึงอาวุธจากปฏิกิริยาฟิชชันอย่างเดียว

⁶ ระเบิดกัมมันตรังสี “Dirty Bomb”, สืบค้นเมื่อวันที่ 20 มกราคม 2552, จาก <http://www.nst.or.th/article/article0124.htm>.

กัมมันตรังสีออกมาด้วยนั่นเอง ผลกระทบจากการแพร่กระจายสารกัมมันตรังสีนี้ได้มีการทดลอง เพื่อให้ทราบถึงผลกระทบโดยตรงของอาวุธนิวเคลียร์ ของ The Manhattan Project ที่เกาะ Bigini หมู่เกาะ Marshall พบว่าในโครงการทดลองมีบุคลากรที่ได้รับบาดเจ็บจากการทดลองครั้งแรก ด้วย⁷ ยิ่งไปกว่านั้น ปัจจุบันหมู่เกาะซึ่งเคยเป็นสถานที่ทดลองอาวุธนิวเคลียร์ดังกล่าวนั้นยังมี จำนวนกัมมันตภาพรังสีมากเกินไปจนมนุษย์จะเข้าไปอาศัยอยู่ได้

4. อาจมีการใช้วัสดุกัมมันตรังสีเพื่อทำให้เกิดระเบิด⁸โดยมุ่งหวังให้มีการกระจายของ สารกัมมันตรังสี⁹

⁷ นำมาซึ่งการจัดตั้งศาลชำนาญพิเศษ “The Marshall Islands Nuclear Claims Tribunal” ขึ้นเพื่อให้มีการพิจารณาการชดเชยความเสียหายให้แก่บุคลากรที่ได้รับบาดเจ็บจากการทดลอง นิวเคลียร์ ดูรายละเอียดเพิ่มเติมใน Background of United States Nuclear Testing in The Marshall Island, <<http://www.encyclopedia.com/doc/1G1-177817181.html>> นอกจากนี้ศาล ยังพิจารณาให้มีการจ่ายค่าสินไหมทดแทนแก่ประชาชนที่อาศัยบนเกาะ Bikini และ Enewetak จาก ความเสียหายที่ไม่สามารถใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ การได้รับผลกระทบด้านสุขภาพ และผลกระทบจากการจัดการกัมมันตรังสีที่ตกค้าง ดูรายละเอียดเพิ่มเติมใน Barton C. Hacker, Elements of controversy: the Atomic Energy Commission and radiation safety in nuclear weapons testing, 1947-1974. Berkeley, (CA: University of California Press, 1994), p.14.

⁸ เนื่องด้วยการเล็งเห็นถึงภัยคุกคามจากการใช้วัสดุกัมมันตรังสีเป็นเครื่องมือในการก่อการ ร้าย ปัจจุบันได้มีการริเริ่มโครงการ Global Threat Reduction Initiative Program (GTRI) ขึ้น ภายใต้การดูแลของหน่วยงาน National Nuclear Security Administration (NNSA) กระทรวง การพลังงานของประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งเน้นการให้ความร่วมมือกับประเทศต่างๆ เสริมสร้าง ระบบการป้องกันป้องกันภัยทางกายภาพ (physical security upgrades) แก่สถานที่เก็บต้นกำเนิด รังสีชนิดปัดฉีกที่มีความแรงรังสีสูง และมีความเสี่ยงสูงที่จะก่อให้เกิดอันตรายแก่ประชาชนได้ ซึ่ง ในการนี้ประเทศไทย โดยสถาบันเทคโนโลยีนิวเคลียร์แห่งชาติ (องค์การมหาชน) หรือ สทн. สำนักงานปรมาณูเพื่อสันติ (ปส.) NNSA และ Pacific Northwest National Laboratory (PNNL) เป็นหน่วยงานที่ได้รับมอบหมายให้ดำเนินโครงการนี้จาก NNSA ด้วย (ดูรายละเอียดเพิ่มเติมที่ <http://www.tint.or.th/activity/activity51/activity5105.html>)

⁹ Gavin Cameron, Nuclear Terrorism: Weapons for Sale or Theft?, Retrieved February 5, 2008, from <http://usinfo.state.gov/journals/its/0305/ijpe/cameron.htm>.

ด้วยเหตุนี้ จากความวิตกกังวลถึงภัยอันตรายที่อาจเกิดขึ้นจากการก่อการร้ายด้วยนิวเคลียร์จึงนำมาซึ่งการร่วมมือกันสร้างข้อตกลงอันเป็นการต่อสู้หรือตัดทอนกำลังของผู้ก่อการร้ายในรูปแบบต่างๆ ผ่านทางอนุสัญญาระหว่างประเทศ เพื่อวัตถุประสงค์ในการยุติ ลด ป้องกัน และปราบปรามปัญหาการก่อการร้าย อันนำมาซึ่งการอยู่ร่วมกันอย่างสันติของประชาคมโลก โดยในปี ค.ศ. 1996 เลขาธิการใหญ่แห่งสหประชาชาติได้เตรียมรายงานการดำเนินการตามข้อมติสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติ ที่ 50/53¹⁰ กล่าวคือ เป็นการพิจารณาทบทวนกฎหมายระหว่างประเทศที่มีอยู่ให้สอดคล้องกับการก่อการร้ายระหว่างประเทศและได้ข้อสรุปว่า จำเป็นที่ต้องเพิ่มรายละเอียดสนธิสัญญาระหว่างประเทศหรือโดยวิธีการอื่นๆ ในกรณีที่กฎหมายที่มีอยู่ในปัจจุบันยังไม่ครอบคลุมเพียงพอ ซึ่งในการนี้เลขาธิการฯ ได้เสนอให้เพิ่มการป้องกันการก่อการร้ายที่ใช้อาวุธที่มีอานุภาพการทำลายล้างสูงขึ้นมาเพิ่มเติมด้วย

ร่างอนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยการปราบปรามการก่อการร้ายด้วยนิวเคลียร์จึงได้ถูกเสนอขึ้นโดยสหพันธรัฐรัสเซีย และได้รับการพิจารณาโดยคณะกรรมการกฎหมายของสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติ โดยได้มีข้อมติสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติ ที่ 51/210¹¹ วันที่ 17 ธันวาคม ค.ศ. 1996 แต่งตั้งคณะกรรมการเฉพาะกิจ (Ad Hoc Committee) เพื่อทำการพิจารณาร่างอนุสัญญาฉบับดังกล่าวและพร้อมกันนี้สหพันธรัฐรัสเซียได้ทำความเข้าใจในบันทึกคำอธิบายร่างอนุสัญญาดังกล่าวไว้ว่า อนุสัญญาว่าด้วยการคุ้มครองทางกายภาพต่อวัสดุนิวเคลียร์ปี ค.ศ. 1980 ซึ่งเป็นหนึ่งในอนุสัญญาเกี่ยวกับการปราบปรามการก่อการร้ายในกรอบของสหประชาชาติ ยังมีช่องโหว่หลายประการที่เกี่ยวกับการต่อต้านการก่อการร้าย อาทิเช่น การสกัดกั้นผู้ก่อการร้าย และการจำกัดผลต่อเนื่องจากการก่อการร้าย และโดยเฉพาะอย่างยิ่งการกำหนดความผิดฐานก่อการร้ายด้วยนิวเคลียร์ไว้โดยตรง

ด้วยเหตุดังกล่าว ร่างอนุสัญญาฉบับนี้ จึงมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อปราบปรามการก่อการร้ายด้วยนิวเคลียร์ และอันตรายอันเกิดจากการก่อการร้ายด้วยนิวเคลียร์ การหามาตรการป้องกันการก่อการร้ายดังกล่าวให้มีประสิทธิภาพ รวมไปถึงการสร้างกลไกทางกฎหมายขึ้นเพื่อช่วยประสานงานเกี่ยวกับการต่อต้านการก่อการร้ายในทุกขั้นตอนระหว่างประเทศสมาชิก นอกจากนี้สหพันธรัฐรัสเซีย ยังได้กล่าวอ้างต่อไปอีกว่า ร่างอนุสัญญาฉบับนี้ถือได้ว่าเป็นเครื่องมือในทาง

¹⁰ Elagab Omer & Elabab Jeehaan. International law Documentary Relating to Terrorism, third edition, (London and New York: Cavendish Publishing Lth, 2007), pp. 346-347.

¹¹ *Ibid*, pp. 265-277.

กฎหมายระหว่างประเทศที่ต่อต้านกิจกรรมของผู้ก่อการร้าย ซึ่งได้ออกแบบมาโดยเฉพาะที่เรียกว่า “เครื่องมือบังคับก่อน” (pre-emptive instrument) นั่นก็คือแตกต่างจากอนุสัญญาต่อต้านก่อการร้ายฉบับอื่นๆ ในกรอบของสหประชาชาติที่ร่างออกมาตามเหตุการณ์ก่อการร้ายที่เกิดขึ้นในช่วงเวลานั้น แต่อนุสัญญาฉบับนี้ร่างขึ้นมาแม้ว่าจะยังไม่ปรากฏเหตุการณ์การก่อการร้ายด้วยนิวเคลียร์ขึ้นในปัจจุบันก็ตาม ดังนั้นอนุสัญญาฉบับนี้จึงเปรียบเสมือนเป็นเครื่องมือป้องกันการก่อการร้ายด้วยนิวเคลียร์ ซึ่งมีแนวโน้มว่าจะเกิดขึ้นได้ในอนาคต นั่นเอง

ในการประชุมของคณะกรรมการเฉพาะกิจว่าด้วยการต่อต้านการก่อการร้ายครั้งที่ 35 ได้มีการอนุมัติอนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยการปราบปรามการก่อการร้ายด้วยนิวเคลียร์ ค.ศ. 2005 (International Convention for the Suppression of Acts of Nuclear Terrorism 2005)¹² อย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ 13 เมษายน ค.ศ. 2005 โดยมติสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติที่ 59/290¹³ ซึ่งถือได้ว่าเป็นอนุสัญญาว่าด้วยการปราบปรามการก่อการร้ายฉบับแรกที่ผ่านมา การอนุมัตินับตั้งแต่ที่มีเหตุการณ์ก่อการร้ายวันที่ 11 กันยายน ค.ศ. 2001 แต่อย่างไรก็ตาม อนุสัญญาฉบับนี้ก็ไม่ได้กำหนดข้อห้ามใหม่ๆ เกี่ยวกับการใช้อาวุธนิวเคลียร์ของรัฐสมาชิกแต่อย่างใด แต่เป็นการร่วมกับอนุสัญญาต่อต้านการก่อการร้ายของสหประชาชาติที่มีอยู่แล้ว¹⁴ เพื่อให้กรอบการทำงานของกฎหมายระหว่างประเทศในการต่อต้านการก่อการร้ายมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ดังที่ Nicolas Michel คณะกรรมาธิการกฎหมายแห่งสหประชาชาติได้กล่าวไว้ว่า “การก่อการร้ายด้วยนิวเคลียร์เป็นหนึ่งในภัยคุกคามร้ายแรงที่สุดต่อความมั่นคงระหว่างประเทศประการหนึ่งที่สามารถเกิดขึ้นได้และอนุสัญญานี้จะเป็นส่วนสำคัญของกฎหมายต่อต้านการก่อการร้ายในกรอบของสหประชาชาติ และถือเป็นการทำงานครั้งประวัติศาสตร์ที่สำคัญของสมัชชาใหญ่ในการต่อต้านหายนะที่เกิดจากการก่อการร้ายระหว่างประเทศ”¹⁵

¹² ซึ่งต่อไปในวิทยานิพนธ์เล่มนี้จะเรียกอนุสัญญาฉบับนี้ว่า “อนุสัญญาปราบปรามการก่อการร้ายด้วยนิวเคลียร์” หรือ “อนุสัญญา”

¹³ United Nations General Assembly Resolution 59/290, April 15 (2005).

¹⁴ โปรดดูรายละเอียดในภาคผนวก ค

¹⁵ Expert Forum on Countering Nuclear Terrorism, at UN Headquarters to Highlight, Press Release Note No. 6090, (12 June 2007), Retrieved (February 5, 2008), from <http://www.un.org/Terrorism>.

อนุสัญญาฯนี้กำหนดให้มีการเปิดให้ลงนามที่สำนักงานใหญ่สหประชาชาติ นครนิวยอร์ก ระหว่างวันที่ 14 กันยายน ค.ศ. 2005 จนถึงวันที่ 31 ธันวาคม ค.ศ. 2006¹⁶ ซึ่งในระหว่างการประชุม High-Level Plenary Meeting สมัยที่ 60 ของสหประชาชาติ ในระหว่างวันที่ 14 -16 กันยายน ค.ศ.2005 สหประชาชาติได้กำหนดจัด Treaty Event ขึ้น ณ สำนักงานใหญ่สหประชาชาติ นครนิวยอร์ก ให้บรรดาประเทศสมาชิกต่างๆ ลงนามและให้สัตยาบัน หรือภาคยานุวัติ โดยสนธิสัญญาฉบับนี้เลขาธิการสหประชาชาติเป็นผู้เก็บรักษาไว้ อนุสัญญาฉบับนี้มีผลใช้บังคับแล้วเมื่อวันที่ 7 กรกฎาคม ค.ศ.2007 ภายหลังจากครบสามสิบวันนับตั้งแต่วันที่รัฐเข้าเป็นภาคีในอนุสัญญาครบยี่สิบสองรัฐ¹⁷ ซึ่งในปัจจุบันมีรัฐแสดงเจตจำนงเข้าเป็นภาคีอนุสัญญาและร่วมลงนามในอนุสัญญาฉบับนี้รวมทั้งสิ้น 115 รัฐ และมีรัฐที่เข้าเป็นภาคีทั้งสิ้นจำนวน 63 รัฐ¹⁸

เป็นที่น่าสังเกตว่า รัฐที่เปิดเผยว่ามีอาวุธนิวเคลียร์ไว้ในครอบครองอย่างเป็นทางการทั้งแปดรัฐได้แก่ อเมริกา อังกฤษ ฝรั่งเศส จีน รัสเซีย ยูเครน คาซัคสถาน และ เบลารุส นั้น มีเพียงรัสเซีย¹⁹ ยูเครน²⁰ คาซัคสถาน²¹ และ เบลารุส²² เท่านั้นที่เข้าเป็นภาคีในอนุสัญญาฉบับนี้แล้ว ส่วนอเมริกา อังกฤษ ฝรั่งเศส จีน เพียงแต่ลงนามในอนุสัญญาเท่านั้น สำหรับประเทศที่คาดว่าจะมีอาวุธนิวเคลียร์ไว้ในความครอบครองอย่างไม่เป็นทางการนั้น มีเพียงอินเดีย²³ และ ปากีสถาน²⁴ ที่

¹⁶ Article 24 of International Convention for the Suppression of Acts of Nuclear Terrorism 2005.

¹⁷ Article 25(1) of International Convention for the Suppression of Acts of Nuclear Terrorism 2005.

¹⁸ ข้อมูล ณ วันที่ 7 มีนาคม พ.ศ. 2553 ดูรายละเอียดเพิ่มเติมในภาคผนวก ข หรือใน http://treaties.un.org/Pages/ViewDetailsIII.aspx?&src=UNTSOnline&mtdsg_no=XVIII~15&chapter=18&Temp=mtdsg3&lang=en#Participants

¹⁹ รัสเซีย เข้าเป็นภาคีในอนุสัญญาฉบับนี้ เมื่อวันที่ 29 มกราคม ค.ศ. 2007

²⁰ ยูเครน เข้าเป็นภาคีในอนุสัญญาฉบับนี้ เมื่อวันที่ 25 กันยายน ค.ศ. 2007

²¹ คาซัคสถาน เข้าเป็นภาคีในอนุสัญญาฉบับนี้ เมื่อวันที่ 31 กรกฎาคม ค.ศ. 2008

²² เบลารุส เข้าเป็นภาคีในอนุสัญญาฉบับนี้ เมื่อวันที่ 13 มีนาคม ค.ศ. 2007

²³ อินเดีย เข้าเป็นภาคีในอนุสัญญาฉบับนี้ เมื่อวันที่ 1 ธันวาคม ค.ศ. 2006

²⁴ ปากีสถาน เข้าเป็นภาคีในอนุสัญญาฉบับนี้ เมื่อวันที่ 29 เมษายน ค.ศ. 2008 โดยการภาคยานุวัติ

เข้าเป็นภาคีในอนุสัญญาฉบับนี้ โดยที่อิสราเอล เพียงแต่ลงนามไว้ ส่วนอิหร่าน และเกาหลีเหนือ นั้นไม่มีการลงนามในอนุสัญญานี้แต่อย่างใด²⁵ สำหรับประเทศไทยนั้นได้ลงนามในอนุสัญญาฉบับนี้ไปแล้วเมื่อวันที่ 14 กันยายน พ.ศ. 2548 แต่ยังไม่ได้นำไปดำเนินการให้สัตยาบันเข้าเป็นภาคีในอนุสัญญาฉบับนี้แต่อย่างใด ปัจจุบันอยู่ในระหว่างการเสนอเรื่องให้คณะกรรมการฯ ตรวจสอบว่ามีกฎหมายภายในรองรับเพียงพอหรือไม่ ก่อนเสนอให้คณะรัฐมนตรีอนุมัติการให้สัตยาบันสารต่อไป²⁶

เมื่อการก่อการร้ายระหว่างประเทศไม่เพียงแต่จะมีวัตถุประสงค์ในการก่อความไม่สงบ หรือสร้างความโกลาหลในประเทศใดประเทศหนึ่งเพื่อให้ได้รับผลประโยชน์ในบางประการเท่านั้น แต่ยังขยายมาถึงการทำลายทรัพย์สิน เสรีภาพ และชีวิตของผู้บริสุทธิ์อีกด้วย ด้วยเหตุนี้เองทุกประเทศจึงมีความจำเป็นที่ต้องร่วมมือกันแก้ปัญหาการก่อการร้ายระหว่างประเทศอย่างจริงจัง เช่นการร่วมเป็นภาคีในอนุสัญญาต่อต้านการก่อการร้ายที่มีอยู่ในปัจจุบัน เพื่อวัตถุประสงค์หลักในการปกป้องคุ้มครองความปลอดภัยของบุคคลและทรัพย์สินจากการก่อการร้ายในทุกรูปแบบ รวมไปถึงปกป้องสิทธิขั้นพื้นฐานของมนุษย์ตามปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน อันได้แก่ ชีวิต เสรีภาพ และความปลอดภัยของมนุษย์ เพื่อที่จะรักษาและดำรงไว้ซึ่งการอยู่ร่วมกันอย่างสันติของประชาคมโลก สร้างความสัมพันธ์ฉันมิตร และการร่วมกันแก้ปัญหาการก่อการร้ายระหว่างประเทศ รวมทั้งทำให้กฎหมายภายในของรัฐต่างๆ มีสภาพบังคับอย่างจริงจัง โดยการใช้วิธีการลงโทษขั้นรุนแรงมาเป็นเครื่องมือ ซึ่งวัตถุประสงค์หลักเหล่านี้ได้มีการกำหนดไว้อย่างชัดเจน ในอนุสัญญาขององค์การสหประชาชาติที่เกี่ยวกับการต่อต้านการก่อการร้าย ในบทบัญญัติย่อยแต่ละส่วนที่มุ่งเน้นให้ความสำคัญเฉพาะเรื่องแตกต่างกันออกไป โดยขึ้นอยู่กับเจตนารมณ์ และความมุ่งหมายของอนุสัญญานั้นๆ แต่ละฉบับในการป้องกันและปราบปรามการก่อการร้ายอย่างมีประสิทธิภาพ

ขณะนี้อนุสัญญาขององค์การสหประชาชาติที่เกี่ยวกับการต่อต้านการก่อการร้ายมีทั้งหมด 12 ฉบับ และพิธีสารประกอบอนุสัญญาอีก 3 ฉบับโดยให้ความสำคัญคุ้มครองต่อเป้าหมายใน

²⁵ The status of the International Convention for the Suppression of Acts of Nuclear Terrorism 2005, Retrieved July 30, 2009, from http://treaties.un.org/Pages/ViewDetailsIII.aspx?&src=UNTSOnline&mtdsg_no=XVIII~15&chapter=18&Temp=mtdsg3&lang=en#Participants.

²⁶ สัมภาษณ์ นาฏศุภางค์ โปษยานนท์, เจ้าหน้าที่การทูต 4 กองกฎหมาย กรมสนธิสัญญา, กระทรวงการต่างประเทศ, 12 มกราคม 2552.

การโจมตีที่ต่างกัน เช่น ให้ความคุ้มครองอากาศยาน การบิน²⁷ ให้ความคุ้มครองทรัพย์สินของรัฐหรือบุคคลสำคัญ²⁸ ให้ความคุ้มครองการโจมตีเป้าหมายที่แตกต่างกัน เช่น การใช้ระเบิด หรืออาวุธร้ายแรงอื่นๆ²⁹ หรือการก่อการร้ายที่เกิดขึ้นทางทะเลอันกระทบต่อการเดินเรือ และฐานขุดเจาะ

²⁷ อนุสัญญาของสหประชาชาติเกี่ยวกับการต่อต้านการก่อการร้ายที่เกี่ยวข้องกับการบินพลเรือน (Civil Aviation) ได้แก่

1. อนุสัญญาว่าด้วยความผิดและการกระทำใดๆ บนอากาศยาน Convention on Offences and Certain Other Acts Committed On Board Aircraft (Tokyo Convention, 14 September 1963)

2. อนุสัญญาเพื่อปราบปรามการยึดอากาศยานโดยมิชอบด้วยกฎหมาย Convention for the Suppression of Unlawful Seizure of Aircraft (Hague Convention, 16 December 1970)

3. อนุสัญญาเพื่อปราบปรามการกระทำที่ผิดกฎหมายต่อความปลอดภัยในการบินพลเรือน Convention for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Civil Aviation (Montreal Convention, 23 September 1971)

- พิธีสารเพื่อการปราบปรามการกระทำที่ผิดกฎหมายโดยใช้ความรุนแรงต่อท่าอากาศยานที่ให้บริการในการบินพลเรือนสากล Protocol for the Suppression of Unlawful Acts of Violence at Airports Serving International Civil Aviation, supplementary to the Convention for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Civil Aviation (Extends and supplements the Montreal Convention on Air Safety), (14 February 1988)

²⁸ อนุสัญญาของสหประชาชาติเกี่ยวกับการต่อต้านการก่อการร้ายที่เกี่ยวข้องกับสถานภาพของบุคคลที่ตกเป็นเหยื่อ (status of the victim) ได้แก่

1. อนุสัญญาว่าด้วยการป้องกันและลงโทษความผิดต่ออาชญากรรมที่กระทำต่อบุคคลที่ได้รับความคุ้มครองระหว่างประเทศรวมทั้งตัวแทนทางการทูต Convention on the Prevention and Punishment of Crimes against Internationally Protected Persons, (14 December 1973)

2. อนุสัญญาว่าด้วยการต่อต้านการจับตัวประกัน International Convention against the Taking of Hostages (Hostages Convention, 17 December 1979)

²⁹ อนุสัญญาของสหประชาชาติเกี่ยวกับการต่อต้านการก่อการร้ายที่เกิดขึ้นจากการใช้วัตถุอันตราย (dangerous materials) ได้แก่

น้ำมัน³⁰ ตลอดจน อนุสัญญาที่เสมือนเป็นเครื่องมือในการตัดวงจรทางการเงินของการก่อการร้าย³¹ เป็นต้น

1. อนุสัญญาว่าด้วยการป้องกันทางกายภาพต่อวัสดุนิวเคลียร์ Convention on the Physical Protection of Nuclear Material (Nuclear Materials Convention, 3 March 1980)

- การแก้ไขเพิ่มเติมอนุสัญญาว่าด้วยการป้องกันทางกายภาพต่อวัสดุนิวเคลียร์

Amendment to the Convention on the Physical Protection of Nuclear Material, 2005

2. อนุสัญญาระหว่างประเทศเพื่อปราบปรามการกระทำการก่อการร้ายด้วยนิวเคลียร์ International Convention for the Suppression of Acts of Nuclear Terrorism (13 April 2005)

3. อนุสัญญาต่อต้านระเบิดพลาสติกเพื่อวัตถุประสงค์ในการสำรวจ Convention on the Marking of Plastic Explosives for the Purpose of Detection (1 March 1991, In force on 21 June 1998)

4. อนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยปราบปรามการใช้ระเบิดก่อการร้าย International Convention for the Suppression of Terrorist Bombing (15 December 1997)

³⁰ ความผิดที่เกิดขึ้นทางทะเลกระทบต่อการเดินเรือ และ สถานชุดเจาะน้ำมัน (fixed platforms) ได้แก่

1. อนุสัญญาเพื่อการปราบปรามการกระทำอันมิชอบด้วยกฎหมายที่กระทบต่อความปลอดภัยในการเดินเรือ Convention for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Maritime Navigation. (10 March 1988)

- พิธีสารเพิ่มเติมอนุสัญญาว่าด้วยการปราบปรามการกระทำผิดต่อการเดินเรือ Protocol of 2005 to the Convention for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Maritime Navigation (14 October 2005)

2. พิธีสารเพื่อปราบปรามการกระทำอันมิชอบด้วยกฎหมาย ต่อความปลอดภัยของสถานชุดเจาะ ซึ่งติดตั้งบนไหล่ทวีป Protocol for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Fixed Platforms Located on the Continental Shelf (10 March 1988, 14 October 2005)

³¹ ความผิดที่เกี่ยวข้องกับการให้การสนับสนุนทางการเงินแก่การก่อการร้าย (financing of terrorism) ได้แก่ อนุสัญญาระหว่างประเทศเพื่อการปราบปรามเครือข่ายทางการเงินของการก่อการร้าย International Convention for the Suppression of the Financing of Terrorism (9 December 1999)

ทั้งนี้ เป็นที่เห็นได้ชัดว่าเจตนารมณ์และความมุ่งหมายของอนุสัญญาแต่ละฉบับมีการพัฒนาอย่างเป็นลำดับขั้นเพื่อให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของการก่อการร้าย ประกอบกับสถานการณ์ปัจจุบันในขณะที่มีการร่างอนุสัญญาฉบับนั้นๆ รวมถึงการติดต่อสื่อสารอันทันสมัยที่เอื้ออำนวยให้มีการก่อการร้ายอย่างรวดเร็วและขยายวงกว้างขึ้น ซึ่งสหประชาชาติได้ทำการแบ่งหมวดหมู่ของอนุสัญญา และพิธิสารดังกล่าว³²ตามลักษณะของการกระทำความผิดไว้³³ รวมทั้งเรียกร้องให้นานาประเทศทั่วโลกร่วมมือกันต่อต้านการก่อการร้ายและเข้าเป็นภาคีในอนุสัญญาของสหประชาชาติที่เกี่ยวข้องกับการต่อต้านการก่อการร้ายที่มีอยู่ทั้งหมด

สำหรับอนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยการปราบปรามการก่อการร้ายด้วยนิวเคลียร์ ค.ศ. 2005 ฉบับนี้มุ่งป้องกันและปราบปรามการนำเอาวัสดุนิวเคลียร์ซึ่งเป็นวัสดุที่มีอนุภาพการทำลายล้างสูงมาใช้ทำการก่อการร้ายในลักษณะต่างๆ โดยได้มีการกำหนดให้รัฐภาคีมีกระบวนการทางกฎหมายภายในและกระบวนการทางกฎหมายระหว่างประเทศที่มีประสิทธิภาพอย่างเหมาะสม เพื่อป้องกันและปราบปรามการกระทำดังกล่าว

2. วัตถุประสงค์ของการศึกษา

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์ในการศึกษา ดังต่อไปนี้ คือ

1. เพื่อศึกษาถึงสภาพปัญหาและแนวโน้มของการก่อการร้ายด้วยนิวเคลียร์ และความจำเป็นที่จะต้องมีการจัดทำอนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยการปราบปรามการก่อการร้ายด้วยนิวเคลียร์ ค.ศ. 2005

2. เพื่อศึกษาให้ทราบและเข้าใจถึงวิวัฒนาการของกฎเกณฑ์ระหว่างประเทศว่าด้วยการปราบปรามการก่อการร้ายด้วยนิวเคลียร์ จนกระทั่งมีการจัดทำอนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยการปราบปรามการก่อการร้ายด้วยนิวเคลียร์ ค.ศ. 2005

3. เพื่อศึกษาให้ทราบและเข้าใจถึงหลักการของอนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยการปราบปรามการก่อการร้ายด้วยนิวเคลียร์ ค.ศ. 2005 อันประกอบไปด้วย ขอบเขตการใช้บังคับอนุสัญญาฉบับนี้ อันได้แก่ การให้คำนิยามของถ้อยคำในอนุสัญญา หลักเกณฑ์ในการกำหนดความรับผิดชอบตามอนุสัญญา องค์ประกอบของการกระทำความผิดตามอนุสัญญา ผู้กระทำ

³²United Nations, Legislative Guide to the Universal Anti-Terrorism conventions and Protocols, New York, 2003.

³³ โปรดดูรายละเอียดในภาคผนวก ค.

ความผิดตามอนุสัญญาฯ และ เขตอำนาจศาลในการดำเนินคดี รวมไปถึงข้อจำกัดของอนุสัญญาฯ ตลอดจน ทำการศึกษาถึงแนวทางการดำเนินงานและกลไกในการป้องกันและปราบปรามการก่อการร้ายด้วยนิวเคลียร์ ตามอนุสัญญาฯ ทั้งกลไกในทางระหว่างประเทศ และกลไกตามกฎหมายภายใน พร้อมทั้งทำการวิเคราะห์ปัญหาและอุปสรรคที่เกี่ยวข้องกับเรื่องดังกล่าว

4. เพื่อศึกษาวิเคราะห์ให้ทราบว่าอนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยการปราบปรามการก่อการร้ายด้วยนิวเคลียร์ ค.ศ. 2005 นี้ มีปัญหาและอุปสรรคที่เกี่ยวกับพันธกรณีตามอนุสัญญาฯ รวมทั้งมีปัญหาก็เกี่ยวกับการปรับใช้อนุสัญญาฯนี้หรือไม่ เพียงใด ตลอดจน เพื่อศึกษาให้เห็นถึงบทบาทและความสำคัญของความร่วมมือในทางระหว่างประเทศเกี่ยวกับ ป้องกันและปราบปรามการก่อการร้ายด้วยนิวเคลียร์ให้บรรลุผลตามอนุสัญญาฯ

5. เพื่อศึกษา และวิเคราะห์ถึงสถานะและความผูกพันของประเทศไทยต่ออนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยการปราบปรามการก่อการร้ายด้วยนิวเคลียร์ ค.ศ. 2005 ในปัจจุบัน และพันธกรณีของประเทศไทยหากได้ดำเนินการให้สัตยาบันเข้าเป็นภาคีในอนุสัญญาฉบับนี้แล้ว ว่ากฎหมายภายในที่มีอยู่ในปัจจุบันเพียงพอที่จะรองรับและสามารถปฏิบัติตามพันธกรณีในอนุสัญญาหรือไม่ อันจะนำไปสู่การแก้ไขปรับปรุงกฎหมายภายในที่มีอยู่ให้สอดคล้องกับอนุสัญญาดังกล่าวต่อไป ตลอดจนวิเคราะห์หาแนวทางและข้อเสนอแนะในการแก้ไขปรับปรุงปัญหาดังกล่าว รวมไปถึงทำการศึกษาและวิเคราะห์ถึงข้อดีข้อเสียในการที่จะเข้าเป็นภาคีในอนุสัญญาฉบับนี้

6. เพื่อก่อให้เกิดประโยชน์ต่อบุคคลต่างๆ ที่สนใจต่อการปราบปรามการก่อการร้ายด้วยนิวเคลียร์ และก่อให้เกิดประโยชน์แก่องค์กรหน่วยงานต่างๆที่เกี่ยวข้องในการพิจารณากฎหมายภายในที่มีอยู่ว่าสามารถรองรับพันธกรณีตามอนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยการปราบปรามการก่อการร้ายด้วยนิวเคลียร์ ค.ศ. 2005 หรือไม่เพียงใด ตลอดจนทำให้ทราบถึงผลกระทบ ข้อดี และข้อเสียของการเข้าเป็นภาคีอนุสัญญาฉบับดังกล่าว เพื่อประกอบการตัดสินใจเข้าเป็นภาคีในอนุสัญญาฉบับนี้ต่อไป

3. ขอบเขตของการศึกษาวิจัย

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ จะทำการศึกษาถึงมาตรการทางกฎหมายทั้งในทางกฎหมายระหว่างประเทศและกฎหมายภายในของประเทศไทยที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการป้องกันและปราบปรามการก่อการร้ายด้วยนิวเคลียร์ ทั้งนี้สำหรับกฎหมายระหว่างประเทศนั้นจะจำกัดขอบเขตของการศึกษาเฉพาะหลักการและสาระสำคัญของอนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยการ

ปราบปรามการก่อการร้ายด้วยนิวเคลียร์ (International Convention for the Suppression of Acts of Nuclear Terrorism 2005) โดยจะเริ่มศึกษาจากวิวัฒนาการของกฎเกณฑ์ระหว่างประเทศเกี่ยวกับการปราบปรามการก่อการร้ายโดยทั่วไป มาจนถึงวิวัฒนาการของการก่อการร้ายด้วยนิวเคลียร์ เพื่อให้เข้าใจถึงความเป็นมา เหตุผลและความจำเป็นในการยกย่องอนุสัญญาฯ เพื่อที่จะนำมาประกอบการศึกษาถึงหลักการและสาระสำคัญของอนุสัญญาฯ พร้อมทั้งวิเคราะห์และนำเสนอปัญหากฎหมายระหว่างประเทศที่จะเกิดขึ้นจากการปฏิบัติตามพันธกรณีในอนุสัญญาฯ ของรัฐภาคี รวมไปถึงศึกษากฎหมายภายในของประเทศไทยที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับพันธกรณีในอนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยการปราบปรามการก่อการร้ายด้วยนิวเคลียร์ ดังต่อไปนี้

1. ประมวลกฎหมายอาญา
 2. พระราชบัญญัติพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ พ.ศ. 2504 พร้อมด้วยร่างพระราชบัญญัติพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ พ.ศ....
 3. พระราชบัญญัติความร่วมมือระหว่างประเทศในเรื่องอาญา พ.ศ. 2535 พร้อมด้วยร่างพระราชบัญญัติความร่วมมือระหว่างประเทศในเรื่องอาญา พ.ศ.... และ
 4. พระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. 2551
- ทั้งนี้เพื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบการปฏิบัติตามพันธกรณีในอนุสัญญากับกฎหมายภายในของประเทศไทยที่เกี่ยวข้องดังกล่าว เพื่อพิจารณาว่ากฎหมายภายในของประเทศไทยที่มีอยู่ในปัจจุบันนั้นมีความสอดคล้องกับพันธกรณีตามอนุสัญญาฯ แล้วหรือไม่ หากประเทศไทยประสงค์จะเข้าเป็นภาคีในอนุสัญญาฉบับนี้ต่อไป

4. วิธีการศึกษาวิจัย

ในการศึกษาวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ได้ใช้วิธีการศึกษาแบบวิจัยเอกสาร (Documentary Research) โดยศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากหนังสือและบทความทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ บทความภาษาอังกฤษ เอกสารทางวิชาการ สิ่งตีพิมพ์ทางกฎหมาย อาทิเช่น จากห้องสมุดมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ห้องสมุดESCAP สำนักงานกฤษฎีกา และทบวงการพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ เป็นต้น รวมทั้งข้อมูลจากการค้นคว้าทางอินเทอร์เน็ต ที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันและปราบปรามการก่อการร้ายด้วยนิวเคลียร์ อาทิจากเว็บไซต์ของUnited Nations เว็บไซต์ของทบวงการพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ รวมไปถึงฐานข้อมูลจากสำนักงานกฤษฎีกา และกระทรวงการต่างประเทศ พร้อมทั้งสัมภาษณ์จากนักวิชาการ นักกฎหมาย และผู้เชี่ยวชาญในด้านต่างๆซึ่งเกี่ยวข้องกับการกระบวนการในการดำเนินการเข้าเป็นภาคีในอนุสัญญา

ระหว่างประเทศว่าด้วยการปราบปรามการก่อการร้ายด้วยนิวเคลียร์ แล้วนำมาวิเคราะห์ โดยอาศัยหลักการและสาระสำคัญในการปฏิบัติตามพันธกรณีในอนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยการปราบปรามการก่อการร้ายด้วยนิวเคลียร์ ค.ศ. 2005 เป็นหลักในการศึกษาวิจัย

5. ผลที่คาดว่าจะได้รับจากการศึกษาวิจัย

1. เพื่อให้ทราบและเข้าใจถึงสภาพปัญหาและแนวโน้มของการก่อการร้ายด้วยนิวเคลียร์ และความจำเป็นที่จะต้องมีการจัดทำอนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยการปราบปรามการก่อการร้ายด้วยนิวเคลียร์ ค.ศ. 2005

2. เพื่อให้ทราบและเข้าใจถึงวิวัฒนาการของกฎเกณฑ์ระหว่างประเทศว่าด้วยการปราบปรามการก่อการร้ายด้วยนิวเคลียร์ จนกระทั่งมีการจัดทำอนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยการปราบปรามการก่อการร้ายด้วยนิวเคลียร์ ค.ศ. 2005

3. เพื่อให้ทราบและเข้าใจถึงหลักการของอนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยการปราบปรามการก่อการร้ายด้วยนิวเคลียร์ ค.ศ. 2005 อันได้แก่ ขอบเขตการใช้บังคับอนุสัญญาฯ ฉบับนี้ การให้คำนิยามของถ้อยคำในอนุสัญญาฯ หลักเกณฑ์ในการกำหนดความรับผิดชอบตามอนุสัญญาฯ องค์ประกอบของการกระทำความผิดตามอนุสัญญาฯ ผู้กระทำความผิดตามอนุสัญญาฯ และ เขตอำนาจศาลในการดำเนินคดี รวมไปถึงข้อจำกัดของอนุสัญญาฯ ตลอดจนทำการศึกษาถึงแนวทางการดำเนินงานและกลไกในการป้องกันและปราบปรามการก่อการร้ายด้วยนิวเคลียร์ ตามอนุสัญญาฯ ทั้งที่เป็นกลไกในทางระหว่างประเทศ และกลไกตามกฎหมายภายใน

4. เพื่อให้ทราบว่าเมื่อนำเอาหลักการตามอนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยการปราบปรามการก่อการร้ายด้วยนิวเคลียร์ ค.ศ. 2005 มาใช้ในทางปฏิบัติแล้ว จะก่อให้เกิดปัญหาเกี่ยวกับพันธกรณีตามอนุสัญญาฯ รวมทั้งจะก่อให้เกิดปัญหาเกี่ยวกับการปรับใช้อุสัญญาฯ อย่างไรหรือไม่ ตลอดจนเพื่อให้ทราบถึงบทบาทและความสำคัญของการให้ความร่วมมือกันในทางระหว่างประเทศเกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามการก่อการร้ายด้วยนิวเคลียร์ให้บรรลุผลตามอนุสัญญาฯ

5. เพื่อให้ทราบถึงสถานะและความผูกพันของประเทศไทยต่ออนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยการปราบปรามการก่อการร้ายด้วยนิวเคลียร์ ค.ศ. 2005 ในปัจจุบัน และพันธกรณีของประเทศไทยหากได้ดำเนินการให้สัตยาบันเข้าเป็นภาคีในอนุสัญญาฯ ฉบับนี้แล้ว ว่ากฎหมายภายในที่มีอยู่ในปัจจุบันเพียงพอที่จะรองรับและสามารถปฏิบัติตามพันธกรณีในอนุสัญญาฯ หรือไม่

ควรจะต้องมีการปรับปรุงกฎหมายภายในที่มีอยู่ให้สอดคล้องกับอนุสัญญาดังกล่าวในประเด็นใดบ้าง รวมทั้งทราบถึงข้อดีและข้อเสียในการที่จะเข้าเป็นภาคีในอนุสัญญานี้ต่อไป

6. เพื่อก่อให้เกิดประโยชน์ต่อบุคคลต่างๆ ที่สนใจต่อการปราบปรามการก่อการร้ายด้วยนิวเคลียร์ และเพื่อก่อให้เกิดประโยชน์ต่อหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องในการพิจารณากฎหมายภายในที่มีอยู่ ว่าสามารถรองรับพันธกรณีตามอนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยการปราบปรามการก่อการร้ายด้วยนิวเคลียร์ ค.ศ. 2005 หรือไม่เพียงใด ตลอดจนเพื่อให้ทราบถึงผลกระทบทั้งข้อดี และข้อเสียของการเข้าเป็นภาคีอนุสัญญาฉบับดังกล่าว ทั้งนี้เพื่อประกอบการตัดสินใจเข้าเป็นภาคีในอนุสัญญาฉบับนี้ต่อไป